

Vad frimodigt och fantastiskt vi har sjungit hosianna! Fem dagar efter Jesu intåg i Jerusalem hade stämningen gjort en drastisk vändning. Folkets hosianna hade tystnat och på fredag morgon stod den ödmjuka och efterlängtade kungen inför ståthållaren Pilatus i tidernas rättegång. Hade Jesus ett problem eller ett predikament? (ja, det är ett sällan använt svenskt ord sedan flera sekler tillbaka enligt SAOB och det betyder att man är i den allra mest kinkiga belägenheten) Vet ni vad som är skillnaden mellan ett problem och ett predikament? Det sägs att problem har lösningar men predikament har resultat. Jesus befann sig i ett predikament.

En av de stora skillnaderna mellan Jesus sätt att hantera sitt predikament och världens sätt att hantera sådant är att Jesus inte låtsades som predikamentet han var i var ett problem. När han stod inför den mäktige ståthållaren vädjade han varken om nåd eller talade som en översittare. Han mötte Pilatus på samma sätt som han möter alla - i ögonhöjd. En del av det samtalet är den alternativa evangelietexten för idag:

Jesus svarade: "Mitt rike är inte av den här världen. Hade mitt rike varit av den här världen, skulle mina tjänare ha kämpat för att jag inte skulle utlämnas åt judarna. Men nu är mitt rike inte av den här världen." 37 Pilatus sade: "Du är alltså kung?" Jesus svarade: "Du själv säger att jag är kung. Därför är jag född och därför har jag kommit till världen, för att vittna om sanningen. Var och en som är av sanningen lyssnar till min röst." 38 Pilatus sade till honom: "Vad är sanning?"

Allt som Pilatus sade till Jesus före och efter detta samtal sades för att få Jesus att förstå sin utsatthet. Han hade förts ditt på falska anklagelser som var värda dödsstraffet. Och Pilatus förstod att Jesus var oskyldig; att han inte förtjänade döden. Han hanterade Jesus som ett problem han kunde lösa; det är mäktiga människors privilegium att hantera predikament som om de vore problem. Vi ser detta till exempel i världens hantering av klimatkrisen som om det vore ett problem och inte ett predikament. Det är

oklart om Pilatus motivation i samtalet var hans förakt för ledarna som hade lämnat över Jesus till honom eller fascination av Jesus. Texten gör det kännbart att Pilatus ville hitta ett sätt att inte ta denna oskyldiga mans liv, fast utan att själv hamna i trubbel. Hans villrådighet är märkvärdigt då Pilatus hade ett ryckte om att vara temperamentsfull och hänsynslös; han ersattes så småningom bland annat på grund av grymhet och misskötsel. Hans mötet med Jesus var underligt på flera sätt. Jesus betedde inte sig som en man med ett problem när han stod inför Pilatus. Jesus betedde sig som en klok man i ett predikament; en man som förstod resultatet som väntade. Någoting kring mötet med Jesus fick Pilatus att avvika från vad som verkar ha varit hans norm. Att möta en människa fylld av nåd och sanning har en effekt på andra människor.

Utan att förstå hur det gick till, blev Pilatus förhörd av Jesus, när Jesus förhördes av honom. Och inför denna mäktigaste mannen i regionen stod Jesus och talade ohämmat och sansat om sitt rike som inte hör till denna världen. Utan att vara hotfull eller nedsättande gjorde Jesus tydligt att Pilatus inte hade samma ställning i det rike som Jesus talade om. Lätt störande. Jesus utmanade Pilatus verklighetsuppfattning och ställde en outtalad fråga: "Den som hör till sanningen lyssnar till min röst". Skulle han låta sitt hjärta och sinne vidga sig?

Andra som fått en liknande möjlighet tidigare i Johannesevangeliet reagerade på Jesus med nyfikenhet. De ställde motfrågor när Jesu ord utmanade deras förståelse av verkligheten. Men Pilatus ställde sin ökända fråga, "vad är sanningen", utan att vänta på ett svar.

Hur hade du svarat på Pilatus fråga? Är sanningen information och fakta? Är den naken, obekväm, och ohanterlig eller abstrakt och filosofisk? Frågan är enkel till utseende – den består av tre ord. Men bakom det enkla utseendet finns en omöjlig stor komplexitet som omfattar allt jag har talat om och mycket mer. Sanningen lämpar sig inte för reducering. Som en klok man¹ har skrivit, sanning är något som vi deltar i och relaterar till. Eftersom Gud är sann, är sanning vävt in i skapelsens struktur. Det är därför lögn och bedrägeri är så djupt skadliga – att ljuga eller bidra är att vända sig bort från verklighet. Detta är varför så många osanningar florerar på internetets virtuella verklighet – inget där är riktigt och följaktligen blir det svårt att se vad som är sant.

Pilatus formulerade inte frågan helt korrekt. Det han skulle ha frågat var "vem är sanningen". Någon dag tidigare hade Jesus sagt till sina lärjungar, "jag är vägen, sanningen och livet" och bland de första verserna i Johannesevangeliet står det Jesus var fyll av nåd och sanning. Sanningen som stod mitt emot Pilatus betraktades som ett problem.

Sanningen som Jesus vittnade om med hela sitt väsen är Guds passion och outtröttliga engagemang för att rädda sin skapelse från predikamentet (alltså den allra mest kinkiga belägenheten) som har drabbat allt och alla.

Från ett sekulärt perspektiv var det som hände Jesus en tragedi och ett fullständigt haveri av rättvisa. Men evangeliet lär att i Kristus avslöjade Gud världens lätt korrumpade metoder och använde systemet för att rädda oss från vårt största problem och svåraste predikament: de grymma

---

¹ Addison Hodges Hart

krafterna Synden och Döden som vill lura oss att avvika från eller undvika både sanningen och nåden.

Idag minns vi hur Sanningen genomsyrat av nåden slog ner i världen med sådan kraft att kollisionen delade världshistorien i två epoker. Den slog ner i den till synes maktlösa mannen som älskade sanningen och litade på Gud; en kung som kröntes på ett kors.

Med mod och ödmjukhet vittnade Jesu liv om sanningen. Sanningen om en Gud som är nära och hjärtsjuk över världens trollbundna preferens av makt och egenintresse på sanningens bekostnad. Jesu liv är också ett vittnesbörd om en Gud som täcker den nakna och fula sanningen om oss med nådens förband och dräkt.

Sanningen som Jesus vittnar om är en tröst. I honom har Gud tagit på sig världens och varje människas predikament. Resultatet av det är att förtrollningen har brutits. Vi kan vara människor som värnar om sanningen och genomsyra den med nåden. Sådana människor behövs för världens nuvarande predikamenten. Sanningen är ett ljus i mörka tider. Och om inte vi lär oss att älska, söka och stå för sanningen, kommer den att bli vad världens mäktiga säger att den är.

Vårt sökande efter en sanning genomsyrad av nåd behöver hjälp. Utan den kärlek, mod och ödmjukhet som Jesus gestaltade kommer vi att missa vårt mål. Som skarorna som välkomnade Jesus den ödmjuka kungen till Jerusalem kan vi ropa "hosianna" som är både ett rop om räddning och en lovsång till räddaren. Vi kan använda dessa adventsveckor som ligger framför oss till att ställa dörren till vårt sinne, hjärta och liv på glänt för Kristus. Enligt episteltexten står han vid dörren och bultar. Han vill komma

in och lära oss att vara sanningens vittnen. Det sista jag vill lämna er med är från slutet av Uppenbarelseboken. Jag önskar att det fanns mer tid att dela allt som jag har lärt mig om relationen mellan Johannesevangeliet och Uppenbarelseboken i förberedelsen för idag.

I kapitel 19 skrev Johannes, "Och jag såg himlen öppen, och se: en vit häst, och han som satt på den kallas »Trovärdig och sann«, och han dömer och strider rättfärdigt." Det är en förtydligande kommentar till Jesu färd på åsnans rygg. Missa inte att ta kungen på åsnan på allvar. Han är sann och hans Ande, som är sanningens ande är alltid nära. Genom den vill han göra oss alltigenom sanna under ett nytt nådens år, den högsta Gud till ära.